

Sygn. akt II Cz 72/13

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2013 r. w Świdnicy na posiedzeniu

niejawnym zażalenia powodów H. K. i A. K.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 7 stycznia 2013 r.,

sygn. akt I C 1783/12

w sprawie przeciwko P. K.

o eksmisję

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek powodów o zwolnienie od kosztów sądowych. Sąd wskazał, że ze złożonego w sprawie oświadczenia majątkowego wynika, iż powodowie posiadają stałe źródło utrzymania – świadczenie wypłacane przez ZUS, w łącznej kwocie 1850 zł, co miesiąc, po uiszczeniu kosztów niezbędnych do utrzymania rodziny, pozostaje im kwota 312 zł., ponadto utrzymują oni dorosłego bezrobotnego syna. Uwzględniając powyższe, Sąd podniósł, że zwolnienie od kosztów sądowych jest formą pomocy udzielanej przez Skarb Państwa osobom, których nie stać na poniesienie tych kosztów, aby w ten sposób pomóc im w sądowym dochodzeniu roszczeń. W związku z tym zwolnienie od kosztów sądowych powinno mieć miejsce tylko w wyjątkowych sytuacjach, zasługujących na szczególne uwzględnienie. Rzeczą powodów jest takie wykorzystanie posiadanego majątku, aby zapewnić sobie środki finansowe na ewentualne koszty procesu. Tym samym, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do zwolnienia powodów od kosztów sądowych, gdyż kwotę tę mogą oni zaoszczędzić bez uszczerbku utrzymania swojego i rodziny.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, wnosząc o jego uchylenie, powodowie podnieśli, że wskazane w oświadczeniu majątkowym wydatki na zakup leków w kwocie 300 zł dotyczą wyłącznie powódki, tymczasem powód również ponosi z tego tytułu koszty w kwocie 200 zł miesięcznie. Dodali też, że w oświadczeniu tym nie wymienili kosztów ogrzewania mieszkania, w tym ogrzewania wody – koszty te ponoszą przez cały rok, lecz w okresie jesienno – zimowym są one znacznie wyższe.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu, skarżący nie wykazali, aby ich stan majątkowy kwalifikował ich do grona osób ubogich, słabszych ekonomicznie, uprawnionych do skorzystania z instytucji uregulowanej w art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.). Należy mieć bowiem na uwadze, że regułą w postępowaniu cywilnym jest obowiązek ponoszenia kosztów sądowych przez strony, zaś instytucja zwolnienia od kosztów jest wyjątkiem od tej zasady, stanowiąc szczególną formę pomocy państwa dla osób ubogich, które z uwagi na trudną sytuację finansową nie mogą tych kosztów uiścić, bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach utrzymania, a niezbędna jest natychmiastowa ochrona prawna. Osoba, ubiegająca się o taką pomoc, winna w

pierwszym rzędzie czynić oszczędności we własnych wydatkach i dopiero, gdy nie jest to możliwe, ubiegać się o pomoc państwa. Trzeba przy tym podkreślić, że niemożność poniesienia przez stronę kosztów sądowych musi mieć charakter obiektywny, na który nie miała ona realnego wpływu. Tymczasem powodowie osiągają stały dochód, z którego powinni zabezpieczyć odpowiednie środki finansowe na potrzeby dochodzenia swoich praw przed sądem. Brak bowiem w danym momencie wolnych środków na pokrycie kosztów nie uzasadnia uwzględnienia wniosku o zwolnienie od obowiązku ich uiszczenia, jeżeli strona, nie narażając się na ujemne konsekwencje w zakresie należnych jej roszczeń, może poczynić w tym względzie stosowne oszczędności. Uwzględniając zaś wskazany fakt uzyskiwania stałych dochodów przez powodów mieli oni możliwość poczynienia takich oszczędności, w szczególności, że na obecnym etapie sprawy jedynie niezbędne koszty sądowe stanowi opłata od pozwu w kwocie 200 zł. Wątpliwości co najmniej zaś budzą wskazywane przez skarżących dopiero w zażaleniu – a nie w oświadczeniu – wydatki. Oceniając możliwości majątkowe powodów, należało też uwzględnić okoliczność, że pozostają oni we wspólnym gospodarstwie domowym z dorosłym synem. Wprawdzie z ich twierdzeń wynika, że syn nie pracuje, jednakże skoro mieszka on z rodzicami, to powinien partycypować w kosztach utrzymania rodziny, podejmując starania o znalezienie zatrudnienia, tego zaś powodowie w żaden sposób nie wykazali.

Skoro zatem zarzuty zażalenia w żaden sposób nie podważyły trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, zażalenie to, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze kpc, orzekł jak w postanowieniu.